ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **J. V.,** zast. Mgr. Bc. Jiřím Daňkem, advokátem se sídlem Rašínova 103/2, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, ve věci ochrany proti nečinnosti správního orgánu, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 8. 2016, čj. 5 Na 21/2016-14,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Jiřímu Daňkovi, advokátu, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **6800 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

[1] Žalobou podanou ke krajskému soudu dne 20. 6. 2016 se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného. Konkrétně žalobce usiloval o stanovení povinnosti žalovanému vydat rozhodnutí o odvoláních, která dne 22. 4. 2015 podal proti rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 25. 3. 2015, čj. MMFM 38104/2015. Jedná se o podání (odvolání) téhož obsahu, z nichž jedno bylo adresováno Magistrátu města Frýdku-Místku a druhé přímo žalovanému.

[2] Krajský soud se před samotným věcným projednáním žaloby zabýval její včasností a přípustností, přičemž dospěl k závěru, že je opožděná. Žalobu proto dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

[3] Krajský soud konstatoval, že ode dne, kdy žalobce podal odvolání (22. 4. 2015), plyne správnímu orgánu dle § 71 odst. 3 správního řádu 30 denní lhůta pro vydání rozhodnutí. Žaloba podaná dne 20. 6. 2016 tedy byla podána zjevně po uplynutí lhůty jednoho roku, kterou § 80 odst. 1 s. ř. s. stanoví pro podání nečinnostní žaloby.

[4] Nad rámec krajský soud poznamenal, že žaloba neobsahuje konkrétní tvrzení o vyčerpání opravných prostředků proti nečinnosti před správním orgánem ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s.; s ohledem na opožděnost žaloby však žalobce k odstranění této vady již nevyzýval.

II. Kasační stížnost a sdělení žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost.

[6] Poukázal na znění § 9 odst. 6 ve spojení s § 71 a § 88 správního řádu, ze kterých dovodil, že odvolací správní orgán může rozhodnutí o odvolání vydat ve lhůtě až 90 dnů ode, kdy bylo odvolání podáno. V daném případě tedy žalovaný mohl teoreticky rozhodnout až 21. 7. 2015, žaloba podaná ke krajskému soudu dne 20. 6. 2016 byla proto podána v zákonné jednoroční lhůtě.

[7] V důsledku chybného posouzení včasnosti žaloby krajským soudem nebylo stěžovateli umožněno, aby prokázal, že vyčerpal veškeré prostředky ochrany proti nečinnosti před správním orgánem. Tímto postupem krajský soud zkrátil stěžovatele na jeho procesních právech.

[8] Stěžovatel na základě shora uvedeného navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný se k samotnému obsahu kasační stížnosti nevyjádřil. Spolu s předložením správních spisů následně sdělil, že o odvolání stěžovatele rozhodl již dne 18. 6. 2015 pod čj. MSK 55714/2015. Rozhodnutí bylo napadeno žalobou, o které krajský soud rozhodl usnesením ze dne 12. 11. 2015, čj. 22 A 91/2015-13, a následně i Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti podané stěžovatelem usnesením ze dne 10. 3. 2016, čj. 7 As 320/2015-71.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e), tj. nezákonnost

rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

[11] Lhůta pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je stanovena v § 80 odst. 1 s. ř. s., dle kterého lze žalobu *podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.* Podle ods. 2 [z]*meškání lhůty nelze prominout.*

[12] V daném případě postupovaly správní orgány podle obecné právní úpravy správního řádu. Podle § 90 odst. 6 tohoto zákona [r]*ozhodnutí v odvolacím řízení vydá odvolací správní orgán ve lhůtách stanovených v § 71. Lhůta počíná běžet dnem předání spisu odvolacímu správnímu orgánu k rozhodnutí (§ 88).*

[13] Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že magistrát předložil správní spis spolu s odvoláním žalovanému dne 28. 4. 2015 s konstatováním, že je odvolání opožděné. Od tohoto okamžiku začala žalovanému běžet lhůta pro vydání rozhodnutí dle § 71 správního řádu.

[14] Podle § 71 odst. 1 správního řádu je [s]*právní orgán (...) povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu*.

[15] Podle odst. 3 citovaného ustanovení [p]*okud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba*

a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ,

b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.

[16] Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že je správní orgán povinen rozhodnout bezodkladně, nejpozději do 30 dnů. Prodloužení lhůty pro rozhodnutí až na 60 dnů je tedy zákonem konstruováno jako výjimka z pravidla, pro kterou musí mít správní orgán konkrétní důvod. V daném případě nic nenasvědčovalo tomu, že by měl žalovaný důvod překročit základní třicetidenní lhůtu pro rozhodnutí až o dalších 30 dnů. Krajský soud tedy dospěl ke správnému závěru, že v projednávané věci byla dostačující lhůta pro vydání rozhodnutí 30 dnů. Lhůta pro rozhodnutí o odvolání stěžovatele tedy uplynula dne 28. 5. 2015; poslední den pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti tak připadl na 28. 5. 2016.

[17] Krajský soud dílem pochybil, jestliže ve své úvaze o včasnosti žaloby nezohlednil, že lhůta pro vydání rozhodnutí odvolacího správního orgánu počíná běžet dnem předání správních spisů správním orgánem prvního stupně. Učinil nicméně správný závěr, že stěžovatel podal žalobu opožděně, neboť ji podal dne 20. 6. 2016. Kasační stížnost je proto nedůvodná.

[18] Za situace, kdy byla žaloba podána opožděně, nebyl krajský soud dále povinen zabývat se otázkou, zda stěžovatel vyčerpal všechny prostředky na ochranu proti nečinnosti, tedy jednou dalších z podmínek řízení.

[19] Nejvyšší správní soud nad rámec shora uvedeného na základě sdělení žalovaného ve správním spise ověřil, že o odvolání stěžovatele již bylo skutečně rozhodnuto dne 18. 6. 2015, a to tak, že jej žalovaný jako opožděné zamítl. Stěžovatel se proti tomuto rozhodnutí bránil i před správními soudy. Nejvyšší správní soud v této souvislosti nepřehlédl, že žalovaný chybně označil rozhodnutí magistrátu jiným číslem jednacím (čj. MMFM 28104/2015 namísto čj. MMFM 38104/2015). Dle jeho obsahu se však jedná o rozhodnutí o odvolání, jehož vydání se stěžovatel nečinnostní žalobou domáhá. Uvedené závěry jsou však již otázkou posouzení důvodnosti žaloby, krajský soud nicméně správně nejprve posuzoval, zda jsou splněny podmínky řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 9. 2010, čj. 7 Ans 5/2008-164).

III. Závěr a náklady řízení

[20] Stěžovatelem uplatněné kasační námitky nebyly ve vztahu k napadenému usnesení krajského soudu shledány důvodnými, v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla proto v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

[21] Stěžovatel nebyl v tomto soudním řízení úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly, Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[22] Nejvyšší správní soud ustanovil stěžovateli zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokáta Mgr. Bc. Jiřího Daňka. V takovém případě hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát (§ 120 a § 35 odst. 8 věta první s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci v souladu s jeho požadavky odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč, která se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti podle § 7, § 9 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a z částky 600 Kč za s tím související režijní paušál (§ 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu). Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu